

ЧУВСТВО ЗА СВЯТОТО

Старейшина Д. Тод Кристоферсън

От Президентството на Седемдесетте

Среща край огнището на ОСЦ за несемейните младежи
7 ноември 2004 г. • Университета Бригъм Йънг

Озаглавих тази реч “Чувство за свято”, с което имам пред вид признателност и благоговение към светите неща. Говорейки за обществото въобще, боя се, че много от моето поколение не успяха да предадат на вашето поколение чувство за светите неща и разбиране как да ги уважаваме.

В степен, която ми е възможна, се надявам да противостоя на някои от лошите примери, които са налице около вас. Надявам се да ви помогна да усъвършенствате способността си да различавате кое е свято и да отвърщате с благоговение на всичко свещено.

Важността да имаме чувство за свято е просто тази – ако някой не уважава светите неща, той ще ги загуби. Без чувство за благоговение той ще става все по-нехаен в мисленето си и разпуснат в поведението. Ще бъде отнесен от солидния пристан, който може да му осигурят неговите завети с Бог. Чувството му на отговорност към Бог ще намалява и после ще бъде забравено. След това той ще се грижи само за собственото си удобство и ще задоволява неконтролираните си апетити. Накрая ще почне да презира светите неща, дори Бог, и ще презре себе си.

От друга страна, с чувство за свято човек расте в разбиране и истина. Светият Дух става негов чест и после постоянен спътник. Той повече и повече ще стои на свети места и ще бъде натоварен със свети неща. Точно обратно на цинизма и отчаянието, краят му ще бъде живот вечен.

Парадоксално, но много от това, което искам да предам, не може да бъде дадено от човек на човек. То трябва да расте отвътре. Но ако мога да ви помогна да мислите за някои неща по съзерцателен начин, Духът може да работи вътре във вас, тъй че няма да се нуждаете аз или който и да е да ви казва кое е свято и как да му реагирате – ще го чувствате сами. То ще е част от природата ви; всъщност, много от него вече е.

Понякога, търсейки да разберем идея, е полезно да обмислим противоположността ѝ. Контрастът я прави ясна. Тъй че докато се опитваме по-добре

да разберем що е да имаме признателност и благоговение към свети неща, обмислете с мен някои примери и на смисъла на свято, и на неговата липса.

1. Пророци и Писания

Обмислете първо въпроса за пророците и Писанията. Едно нещо, което виждаме около нас и понякога в нас, е тенденцията да се отнасяме лекомислено с пратениците на Бог и техните послания. Това не е ново. От времето на Адам мнозина са пренебрегвали и дори нападали тези, които Господ е изпратил от Свое име. Исус описва това в една притча:

“Имаше един стопанин, който насади лозе, огради го с плет, изкопа в него лин, и изгради кула; и като го даде под наем на земеделци, отиде в чужбина.”

Разбирате аналогията: Господ създаде за нас лозе, тази земя, а ние сме Неговите наематели или слуги в една смъртна сфера, отделени от присъствието Му.

“И когато наближи времето на плодовете, изпрати слугите си до земеделците да приберат плодовете му.”

С други думи, Бог изпраща пророците Си и други пратеници да ни учат и да получават отчет за нашето настояничество.

“А земеделците хванаха слугите му, един биха, друг убиха, а трети с камъни замериха.

Пак изпрати други слуги, повече на брой от първите; и на тях сториха същото.

Най-после изпрати при тях сина си, като думаше: Ще почетат сина ми.

Но земеделците, като видяха сина, рекоха помежду си: Той е наследникът; елате да го убием и да присвоим наследството му” (Матей 21:33–38).

Не е ли връх на светотатството, че Исус Христос, самият Син Божий, бил отхвърлен и даже пратен на смърт. И това продължава. В много части на света днес виждаме растящо отхвърляне на Божия Син. Неговата божественост се поставя под въпрос. Евангелието Му е считано за неуместно. Във всекидневния живот

ученията Му са пренебрегвани. Онези, които говорят легитимно от Негово име, срещат малко уважение в светското общество.

Ако пренебрегваме Господ и служителите Му, можем със същия успех да сме атеисти – крайният резултат ще бъде същия. Именно това Мормон описва като типично след дълги периоди на мир и преуспяване: “Именно тогава те вкоравяват сърцата си и забравят Господа, техния Бог и потъпкват под нозете си Светия” (Еламан 12:2). Нека запитаме себе си, почитаме ли *ние* Светия и тези, които Той е изпратил?

Няколко години преди сам да бъде призван за апостол, старейшина Робърт Д. Хейлз разказва едно изживяване, показващо значението на това свято призвание за баща му. Старейшина Хейлз разказва:

“Преди години татко, тогава над 80 години, очакваше през един снежен зимен ден посещение от член на Кворума на дванадесетте апостоли. Татко, един художник, бе нарисувал картина на дома на апостола. Вместо да поиска картината да му бъде доставена, този мил апостол пожела да иде лично да я вземе и да благодари на моя баща за нея. Знаейки, че татко ще се безпокои дали всичко е наред за предстоящото посещение, аз се отбих до дома му. Поради дебелия сняг снегорините бяха направили голяма пряспа пред алеята до входната врата. Татко прокопал с лопата проход и после се трудил да разгребе пряспата. Върнал се у дома изтощен и страдащ. Когато пристигнах, той бе получил сърдечни болки от пренапрежение, стрес и безпокойство. Първата ми грижа бе да го посъветвам за неразумните му физически усилия. Нима той не знаеше какъв щеше да е резултатът от труда му?

“Робърт”, каза ми той, дишайки на пресекулки, “даваш ли си сметка, че в дома ми идва апостол на Господ Исус Христос? Пътеката трябва да е чиста. Той не трябва да минава през преспи.” Той вдигна ръка, казвайки, “О, Робърт, никога не забравяй или не приемай за даденост привилегията да познаваш и да служиш с апостол на Господ” (из Conference Report, април 1992 г., стр. 89; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 64).

Мисля, че е повече от съвпадение такъв баща да бъде благословен да има син, който да служи като един от апостолите.

Може да се запитате, “Гледам ли на призованието на апостолите и пророците като на нещо свещено? Отнасям ли се към съвета им сериозно или това е нещо маловажно за мене?” Президент Гордън Б.

Хинкли например съветва да се стремим към образование и професионална подготовка, да избягваме порнографията като чума, да уважаваме жените, да избягваме потребителския дълг, да сме благодарни, умни, чисти, верни, смирени и се молим, да даваме най-доброто от себе си, възможно най-доброто.

Дали постъпките ви показват, че искате да знаете и правите онова, което учи той? Изучавате ли активно думите му и изявленията на неговите братя? Дали това е нещо, за което гладувате и жадувате? Ако да, имате чувство за свято на призованието на пророците като свидетели и пратеници на Божия Син.

Един значим аспект на служенето на пророка през вековете е бил да записва историята и словото Божие. Писанията са свещени. Когато Алма предал на Еламан плочите на Нефи и другите летописи, той предупредил: “Помни, сине мой, че Бог ти се довери за тези неща, които са свещени, и които Той е запазил свещени...”

Гледай да се грижиш за тези свещени неща, да, гледай да следваш Бога и бъди жив” (Алма 37:14, 47; курсивът добавен).

Държим в ръцете си значително количество Писания. Те се простират в миналото чак до ранните патриарси и са предавани до днешни дни. Предполагам, че имаме повече Писания, отколкото когато и да било в историята, и те със сигурност са по-достъпни от когато и да било в миналото. Сигурен съм, че ако вие или аз държим в ръце оригиналния свитък, на който е писал Моисей, или металните плочи, гравирани от Мормон, бихме чувствали дълбоко благоговение и страхопочитание и бихме се отнасяли към тях с голяма грижа. И така би трябвало, защото те са свети предмети, станали такива отчасти и благодарение на труда и саможертвата на светите пророци, които са ги изготвили с такива мъки.

Но най-голямата стойност на такива свитъци или плочи не е в самите предмети, а в словата, които те съдържат. Те са свещени, защото са Божии слова и макар да не можем да пипнем оригиналните документи, имаме словата. Затова това, което имаме, е свещено – свято писание.

Бидейки допуснати да владеем писаното Божие слово, следва да се запитаме дали уважаваме святата същност на този летопис. Някои са нарушавали светостта на Писанията чрез осмиване или отричане на валидността им. Това, разбира се, е нещо много сериозно.

Но повечето от нас, които с готовност признават истинността на стандартните произведения, ако сме въобще виновни в неуважение към светата същност на Писанията, е поради небрежност. Опасността, от която трябва да се пазим всеки ден, е тенденцията да се отнасяме лекомислено или даже да игнорираме святото слово. Говорейки на старейшините през 1832 г., Господ с упрек казал:

“И в минали времена умовете ви бяха помрачени поради неверие и понеже *се отнасяхте несериозно към нещата, които получихте*.

И тази суета и неверие доведоха цялата църква под осъждане...

И те ще останат под това осъждане, докато не се покаят и не си спомнят новия завет, тъкмо Книгата на Мормон и предишните заповеди, които Аз съм им дал, и не само да говорят, но и да действат според това, което съм написал” (У. и З. 84:54-55, 57; курсивът добавен).

Чувството за святост включва признателност, тъкмо любов към Писанията. Чувството за святост води човека да се угощава със словата на Христос (вж. 2 Нефи 31:20; 32:3) което на свой ред задълбочава благоговението към Неговите слова.

2. Тялото – храм Божии

Обръщам се сега към друг пример от нашата тема, святата същност на нашите физически тела. Както Бог и Христос заслужават нашата благоговейност, така и Техните творения заслужават нашето уважение и благоговение. Това, разбира се, включва чудесното творение, което е този свят. Но колкото и чудесно да е, то не е най-великото от Божиите творения. Още по-велико е това физическо тяло. То е самото подобие на външния вид на Бог. То е важно за земния ни опит и е ключ за вечната ни слава.

Бях благословен да присъствам в момента на раждането на всяко от нашите пет деца. Във всеки момент чувствах, че това беше свято изживяване. Определено ставаше нещо божествено и чудодейно. Чувам как жена ми казва, “Лесно ти е да говориш така. Не ти се мъчеше”. Разбира се, има много неща, които бихме могли да наречем “опит от реалния живот”, свързани с раждането. На всички майки по света с готовност признавам, че не съм споделял вашите болки и не претендирам да разбирам.

Но говорейки сериозно, страданието на жената при създаване на физическо тяло не е ли принос към светостта на това създаване и към самата жена? Нейната жертва осветява допълнително нещо вече свято.

Някои погрешно смятат, че по отношение на своето тяло не са отговорни пред никого. Но на нас специално ни е казано, че сме отговорни пред Бог. “Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бог, и вие не сте свои си,

защото сте били с цена купени; Вместо това се стремите да прославите Бога в телата си и с душите си” (1 Коринтяните 6:19–20).

“Ако някой развали божия храм, него Бог ще развали; защото божият храм е свят, който храм сте вие” (1 Коринтяните 3:17). “И тъй, моля ви, ... поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение” (Римляните 12:1).

Как следва да опазим светостта на това най-важно и свято от Божиите творения? Като минимум не бива по никой начин да оскверняваме телата си. Ще бъде по-точен, ако притежаваме чувство за святост, няма да обезобразяваме телата си с татуировки и пробивания. Някои се чудят, че президентът на Църквата отбелязва този факт. Те са озадачени от прямотата и спецификата на съвета му по тази тема. Той заявява:

“Татуировката е графити върху храма на тялото.

Същото е продупчването на тялото за многобройни обеци по ушите, носа, дори езика. Могат ли да си помислят, че това е красиво? Това е отминаваща мода, чиито последици може да са постоянни... Първото Президентство и Кворумът на Дванадесетте заявяват, че не одобряваме татуировките и “пробиванията на тялото за други освен за медицински цели”. Не се противим на “минимума продупчвания на ушите от жените за един чифт обеци” — един чифт” (Гордън Б. Хинкли, из Conference Report, октомври 2000 г., стр. 70–71; или *Ensign*, ноември 2000 г., стр. 52).

Защо един Божий пророк ще говори за неща, изглеждащи така незначителни? Защото те не са незначителни. Оскверняване или обезобразяване на Божието творение, Неговия храм, е подигравка с нещо свято. Това може да бъде възприето като незначително само от някой, който няма чувство за святото. Не правете това.

Нескромното облекло също петни светостта на човешкото тяло. Търсени са много благовидни причини за оправдание на нескромното облекло и порнографията. Някои разпалено твърдят, че не може да се приеме закон за предотвратяване на подобно показване и после спорят, че то не може да бъде грешно, понеже няма закон срещу него.

Друго банално разсъждение наскоро бе отупано от праха и използвано да оправдае олимпийските атлетки, позиращи голи за порнографски списания. Един издател заяви, “Тези жени... имат изключителни тела и това е възможност тези тела да бъдат показани” (из Стийв МакКии, “Олимпийската стойка не е това, което беше”, *Wall Street Journal*, 18 август 2004 г, А8). Това, което всъщност каза той, разбира се, бе, “Смятам, че аз заслужавам да направя малко пари от тези изключителни тела”.

Каквито и да са разсъжденията, често ще откриете, че истинският мотив зад нескромността е нечие желание да печели от възбудата, нечия страст към парите. Тялото е Божий храм и порнографията и разголващото облекло са свидетелство, че търговците отново оскверняват храма.

Можем да говорим за Словото на мъдростта и за още някои неща, но от всичко, което би могло да бъде цитирано като оскверняващо тялото, най-вредният, най-разрушаващ, най-тежък акт на неуважение е сексуалната неморалност и, разбира се, сексуалното насилие.

Човек не може да си представи по-фундаментално оскверняване на Божие творение от това да се профанира най-свещената му функция. Вие просто не бива да правите нищо подобно. Дори не се приближавайте до ръба. “Бягайте от блудодеянието... който блудствува, съгрешава против своето си тяло.” (1 Коринтяните 6:18). “Отбягвай младежките страсти” (2 Тимотея 2:22). “Приближавайте се при Бога, и ще се приближава и Той при вас” (Яковово 4:8). “Противете се на дявола, и той ще бяга от вас” (Яковово 4:7). Пазете тялото си свято като жертва жива за Бог (вж. Римляните 12:1).

3. Свети места и събития

Нека сега обсъдим за момент въпроса със светите места и събитията. Говорейки чрез пророк Езекиил, Господ критикува свещениците на Израил, че не проявявали уважение към светата същност на определени дейности и места:

“Свещениците й престъпваха закона Ми, и оскверняваха светите Ми вещи; не правеха разлика между свето и скверно, нито показаха на хората различието между нечисто и чисто; и криеха очите си от съботите Ми; и аз съм осквернен сред тях” (Езекиил 22:26).

Много от онова, което Господ говори, се отнася до храма. Там има също споменаване на господния ден. Свикнали сме да мислим за храмовете и домовете ни за събрания, посветени на Господ, като за свети места. Във всяка храмова сграда намираме като спокойно напомняне думите *Свят Господу – домът на Господ*. Чувството за сватото следва да ни води в действие и слово с благоговение в и около тези сгради. То трябва да ни кара да се обличаме по определен начин, когато сме там.

Говорихме за нескромното облекло като за нещо оскверняващо тялото, това най-свещено Божие творение. Сега говоря за нескромното, небрежно или мърляво облекло и прическа, които в определени времена и места се подиграват с това, което се случва, или с мястото, в което се случва.

Нека ви дам един пример. Неотдавна една млада жена от друг щат дойде да живее при едни свои роднини в Солт Лейк Сити за няколко седмици. В първата си неделя тя дойде в Църквата облечена в семпла хубава блуза и дълга до коляното пола плюс лек, закопчан догоре пуловер. Носеше чорапи и официални обувки, а косата ѝ беше сресана просто, но грижливо. Цялата ѝ външност създаваше впечатление за младежко благоприличие.

За нещастие тя веднага се почувства не на място. Изглежда всички останали млади жени на нейната или почти на нейната възраст бяха облечени в спортни поли, някои доста над коляното, прилепнали тениски отгоре, които едва стигаха кръстовете им (някои едва ли не голи вместо почти), без чорапи или чорапогащи, с маратонки или сандали с връзки.

Човек би се надявал, че като видят новото момиче, останалите ще си дадат сметка колко неподходящ е маниерът им на обличане за сградата за събрания и за Неделния ден и незабавно ще се поправят. Тъжно е да го кажа, но те не го направиха и именно посетителката, с оглед да се впише, прие модата (ако може да се нарече така) на района, в който гостуваше.

Тревожно е да се вижда тази тенденция, която не се ограничава само до младите жени, но обхваща по-възрастни жени, а също мъже и млади мъже.

Преди години моят район в Тенеси използваше една гимназия за нуждите на Църквата в неделя, докато домът ни за събрания, който бе повреден от торнадо, бе в ремонт. Конгрегацията от друга вяра използваше същата гимназия за своите богослужения, докато строяха новата си сграда.

Бях шокиран да видя какво носеха на църква хората от тази конгрегация. Сред мъжете нямаше костюм или вратовръзка. Изглежда те идваха от или се отби- ваха на път за по игра голф. Трудно бе да се види жена, носеща рокля или нещо друго освен спортни панталони и дори шорти. Ако не знаех, че идваха в училището за църковни събрания, щях да си помис- ля, че там има някакво спортно събитие.

Облеклото на членовете от нашия район бе много прилично на фона на този лош пример, но започвам да си мисля, че вече не сме толкова различни, тъй като изглежда все повече и повече се плъзгаме към онзи лош стандарт. Бяхме свикнали да използваме израза “неделните ни дрехи”. Хората разбираха това като най-добрите дрехи, които имат. Конкретното облекло варираше според различните култури и икономически обстоятелства, но това беше най-доброто, което имаха.

Оскърбление към Бог е да дойдем в Неговия дом, особено в Неговия свят ден, несресани и необлечени по най-грижлив и скромнен начин, който ни позволя- ват обстоятелствата. Там, където беден член от хълмо- вете в Перу трябва да прекоси реката през брод, за да дойде в Църквата, Господ със сигурност няма да бъде оскърбен от петна кална вода по бялата му риза.

Но как Бог няма да бъде оскърбен при вида на някой, който с всичките дрехи, от които има нужда, че и отго- ре, и с лесен достъп до сградата за събрания, се явява в Църквата с омачкани дочени панталони и тениска? По една ирония, опитът ми от пътуване по света показва, че членовете на Църквата с най-малко средства някак намират начин да идват на неделните събрания при- гледно облечени в чисти, хубави дрехи, най-доброто, което имат, докато онези, които имат повече от доста- тъчно, са хората, които се появяват в раздърпани, дори мърляви дрехи.

Някой ще каже, че дрехата или прическата няма зна- чение – важно е какво има вътре. Вярвам, че наистина от значение е какво е вътре в човека, но ето какво ме тревожи. Небрежна дреха в свети места и на свещени събития е послание какво има вътре в човека. Може да е от гордост или бунт, или нещо друго, но като цяло говори, “Не схващам. Не разбирам разликата

между свято и скверното”. При това положение те лесно се откъсват от Господ. Те не ценят стойността на онова, което имат. Безпокоя се за тях. Ако не при- добият някакво разбиране, ако не им дойде някакво чувство за светостта на нещата, те рискуват в края на краищата да загубят онова, което има най-голямо значение. Вие сте светии от великата последна дис- пенсация – изглеждате като такива.

Тези принципи се отнасят също и към дейности и събития, които самите са святи или са свързани с неща, изискващи благоговение – например свещени- ческите обреди. Кръщения, потвърждавания, поставя- ния в сан, отслужване на причастието от Господната вечеря, благословии на болни и прочее. Учение и Завети ни казват, че в обредите на свещеничеството “е видна силата на божествеността” (У. и З 84:20).

Алма казва, че “тези обреди бяха дадени... щото чрез тях людете да могат да се надяват на Сина Божий, като това беше пример на Неговия ред или самият ред, и това бе, за да могат те да се надяват на Него за опрощаване на греховете си, та да могат да влязат в покоя Господен” (Алма 13:16).

Ценя високо както онези, които извършват обредите, така и онези, които присъстват или ги получават, когато те показват уважение към свещеничеството или святата същност на ставащото.

Благодарен съм за свещениците, учителите и дякони- те, които носят официални ризи и връзки, когато отслужват причастието.

Ценя високо мъжете, които слагат риза и връзка, ако обстоятелствата го позволяват, за да благословят болен. Благодарен съм за тези, които присъстват на поставяне на човек в свещеническа служба, облечени в “неделни- те си дрехи”, без значение кой ден е или кога се про- вежда обредът. Те всички показват уважение и респект към Бог и събитието. Те показват чувство за свято.

Както е свята появата на нов живот, така е свят момен- тът, когато един смъртен живот свършва. И вярвам, че същото е вярно по отношение на най-важната постъп- ка, която става в живота – брака, особено брака за веч- ността. По тази причина е обезпокоително да виждаш хора, които са небрежни, дори непочтителни и неува- жителни в говор, облекло и поведение, когато участ- ват в събития, свързани със смъртта и брака.

Някои погрешни служби се превръщат в повод за лекомислие и неподходящ хумор. Личните спомени, макар и доста подходящи и умерени, могат да заемат

час или два, докато Единението и Възкресението на Господ и планът Му за спасението са споменати само мимоходом, ако въобще са споменати.

Понякога при сватби и често при сватбени приеми хората идват в много небрежно облекло. Изглежда сякаш те не са си дали труд да се отърсят от работа или развлечението си този ден. Чрез дрехата си те казват, че сватбата, на която са били поканени да почетат, не е от голямо значение.

Наскоро четох бележка за човек, който настоял спътничките му да носят сако и връзка, когато се явявали заедно на обществени събития, чествайки тяхната организация и постижения. Службата им била гражданска, не религиозна, и не бихме я нарекли свещена, но той разбрал принципа, че някои неща заслужават уважение и начинът ни на обличане е част от изразяването му. Той казал, че ще се облича по-официално “не защото съм важен аз, а защото този случай е толкова важен”. Коментарът му формулира една важна истина. Наистина не става дума за нас. Поведението и облеклото по начин, уважителен към светите събития и места е за Бог.

4. Говорът ни

Като се обръщаме към друга тема, някои неща от говорът ни имат отношение към смисъла на святото. Че сме отговорни за всичко, което казваме, е ясно от заявлението на Господ “за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден” (Матей 12:36). Цар Вениамин ни предупреждава да внимаваме в мислите си и думите си (вж. Мосия 4:30), а Алма заявява, че без покаяние, когато сме съдени, “нашите слова ще ни осъдят, да... не ще бъдем намерени неопетнени” (Алма 12:14).

Знаете от собствения си опит, че светът става все побогохулен, по-вulgарен в речта си, но ние не можем да допуснем да следваме този пример. Ругателният и груб говор подиграва Бог и Христос и техните творения. Не бива никога да сме виновни в подигравки към Спасителя, както е станало при Неговото разпятие.

“И минаващите оттам Го хулеха, като клатеха глави и казваха, Уха! Ти, който разоряваш храма и за три дни пак го съграждаш,

спаси Себе Си и слез от кръста.

Подобно и главните свещеници с книжниците Го ругаеха помежду си, като казваха: Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави!

Христос, Израилевият цар нека слезе сега от кръста, за да видим и да повярваме. И разпнатите с Него Го ругаеха” (Марка 15:29-32).

Осъждането за “синовете на погибелта” е, че те разпънали “(Христа) в себе си, излагайки Го на открито посрамване” (У. и З. 76:35). Не можем да рискуваме нищо подобно в своята реч. Не можем да си позволим да изговаряме името Му или да говорим от Негово име лекомислено или небрежно.

В Учение и Завети четем това напътствие и предупреждение:

“Ето, Аз съм Алфа и Омега, тъкмо Исус Христос.

Затова нека всички човеци внимават как изговарят името Ми в устните си,

защото ето, наистина Аз казвам, че има мнозина, които са под това осъждане, които изговарят името Господне и го употребяват напразно, без да имат власт...

Помнете, че онова, което идва свише, е свещено и трябва да бъде изговаряно с грижа и с ограничение от Духа... и вие получавате Духа чрез молитва; ето защо, без това осъждането остава” (У. и З. 63:60-62, 64).

Макар да имаме власт да използваме името на Исус Христос, трябва да го правим внимателно. Името Му и “това, което идва свише, е свещено и трябва да бъде изговаряно с грижа и с ограничение от Духа”. Следва да помним това, когато сме призвани да говорим в Църквата или даваме свидетелство.

Знаем, че в тези ситуации се очаква да завършим “в името на Исус Христос”, означаващо, че това, което сме казали, го казваме в Негово име. Затова трябва специално да внимаваме какво и как го казваме. Тук няма място за глупава или безразсъдна реч. Преди всичко трябва да търсим Духа чрез молитва, тъй че да говорим с ограничение от Духа и да избягваме осъждане.

Забелязах, че президент Гордън Б. Хинкли завършва речите си “в *святото* име на Исус Христос”. Не предлагам вие да правите същото; не вярвам, че той е имал пред вид именно това или че е подходящо всички ние редовно да правим това. По-скоро призовавам вниманието ви към факта, че пророкът усеща дълбоко отговорността от говоренето в името на Господ и това е свещено за него. Той използва и говори в това име благоговейно и това е примерът, който трябва да следваме.

5. Страх от Бога

Последният ми пример може да мине под надслова “страх от Бога”. Има много места в Писанията, които съветват човечеството да се бои от Бог. В наши дни обикновено интерпретираме думата *страх* като “респект” или “благоговение” или “любов”, което значи, че страх от Бог значи любов към Бог или респект към Него и закона Му. Това често може да е правилен прочит, но се чуда дали понякога *страхът* не значи наистина *страх*, както когато пророкът говори за страх да не оскъrbим Бог, като нарушаваме заповедите Му.

Помислете например за следната притча: “И чрез страх от Господа хората се отклоняват от злото” (Притчи 16:6). Иов е описан като непорочен и правдив човек, “боеше се от Бога, и отдалечаваше се от злото” (Иов 1:1). Добър пример на отношението към Бог би бил Иосиф в Египет. Когато жената на Петефрий опитала да го съблазни, Иосиф отвърнал “как, прочее, да сторя аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?” (Битие 39:9). Той се боял да съгреша пред Бог. Мнозина днес биха приели реакцията му за наивна. Те биха се присмели на липсата у него на софистика, след като те самите не се боят да грешат пред Бога.

Джозеф Смит веднъж бил поправен, че не показвал достатъчно грижа към Божиите желания. Господ му казва: “Ти не трябваше да се страхуваш от човека повече, отколкото от Бога. Въпреки че хората не зачитат за нищо съветите Божии и презират Неговите слова, все пак ти трябваше да бъдеш верен” (У. и З. 3:7–8).

Тогава страхът от Господа, или онова, което Павел нарича “страхопочитание (пред Бог)” (Евреите 12:28), трябва да бъде част от почитанието ни към Него. Следва така да Го обичаме и благоговеем, че да се боим да вършим каквото и да е грях пред погледа Му, каквото и да е мнението или натискът от страна на другите. Мороний ни подканя, “започнете както в стари времена, елате при Господа с цялото си сърце и изработвайте пред Него със страх и трепет собственото си спасение” (Мормон 9:27).

Понеже светът около нас като цяло игнорира Бог, е лесно понякога да забравяме, че сме отговорни да знаем и вършим волята Му постоянно. Мнозина не си дават сметка или не вярват, че в един бъдещ ден всеки от нас трябва да отговаря пред Господ за неговия или нейния живот: мисли, слова и действия. Да изработваме собственото си спасение със страх и

трепет означава да се борим в решенията и дейностите на живота всеки ден да подготвяме това, което би било добър отчет.

Бидейки благословени да получим това, което сме получили, можем да напредваме духовно както никой друг народ, но също сме изложени на по-голям риск от всички други. Не можем да извършим греховете, които вършат те, без да попаднем под по-тежко осъждане, защото ако грешим, грешим срещу по-голямата светлина. Не можем да се отнасяме лекомислено към свещени неща, предадени под наша грижа и да бъдем сметени невинни като онези, които не познават Бог.

Бог ни благославя с неща, за да види дали ще бъдем верни и ако имаме достойнството и чувствителността да уважаваме светите неща, ще получим още повече. Но ако не, благословиите ни ще се обърнат в осъждане. Правилното поведение или образец е това, обявено от Господ в Учение и Завети:

“Затова този, който се моли, чийто дух е каещ се, същият е приет от Мен, ако се подчинява на обредите Ми.

Този, който говори, чийто дух е каещ се, чиято реч е кротка и назидателна, същият е от Бога, ако той се подчинява на обредите Ми.

И отново, този, който трепери под силата Ми, ще бъде направен силен и ще принесе плодове на възхвала и мъдрост, съгласно откровенията и истините, които Аз съм ви дал” (У. и З. 52:15–17).

Приемете бащинската молба на Алма към Кориантон: “О, сине мой, не искам повече да отричаш Божието правосъдие (предполагайки, че няма или не би следвало да има никакво наказание за грешника). И не се опитвай и в най-малка степен да се извиняваш за греховете си, отричайки Божието правосъдие; но остави Божието правосъдие и милостта Му, и дълготърпението Му да имат пълна власт над сърцето ти; и нека това те сниши до земята в смирение” (Алма 42:30).

Едно предупреждение

Завършвам с едно предупреждение към вас. Със задълбочаването на благоговението ви към светите неща расте вашето разбиране. Писанията говорят за това като за светлина, която става “все по-ярка и по-ярка до свършения ден” (У. и З. 50:24). Този процес също е описан като напредване от благодат към благодат. Самият Спасител е напредвал по този начин, докато е получил пълнотата и вие може да вървите по стъпките Му (вж. У. и З. 93:12–20).

Именно там ще ви отведе чувството за святост. Винаги помнете обаче, докато светостта расте във вас и ви е поверено повече знание и разбиране, че трябва да се отнасяте към тези неща с внимание. Четохме по-рано стиха, твърдящ, че това, което идва свише, е свещено и трябва да бъде изговаряно с грижа и с ограничение от Духа. Господ също е заповядал, твърде директно, че не бива да хвърляме бисерите си пред свинете, нито да даваме това, което е свято, на псетата (вж. 3 Нефи 14:6; У. и З. 41:6), имайки пред вид, че светите неща не бива да бъдат разкривани на онези, които не са готови да оценят стойността им и дори може да ги нападат, вместо да ги оценят.

Бъдете мъдри с даденото ви от Господ. Това е доверие. Не бива например да споделяте безразборно съдържанието на патриархалната ви благословия.

Президент Бойд К. Пакър веднъж посъветва:

“Също така разбрах, че не е мъдро непрестанно да се говори за необичайни духовни преживявания. Те трябва да бъдат грижовно пазени и да бъдат споделяни единствено когато Духът лично ви подтикне да ги използвате, за да благословите другите.

Винаги помня думите на Алма:

“На мнозина е дадено да познават тайнствата Божии; при все това те са поставени под строга заповед да не ги споделят, освен тази част от Неговото слово, с която Той дарява чедата човешки, според вниманието и усърдието, които те Му отдават” (Алма 12:9).

Чух президент (Марион Г.) Ромни веднъж да съветва президентите на мисии и техните съпруги в Женева. “Аз не казвам всичко, което знам. Никога не съм

казвал на жена ми всичко, което знам, защото открих, че ако говоря твърде лекомислено за свети неща, след това Господ няма да ми доверява”.

Ние вярваме, че трябва да пазим тези неща и да размишляваме над тях в сърцата си, както Лука е казал, че прави Мария за свръхестествените явления, съпътствали раждането на Исус. (Вж. Лука 2:19)” (“*That All May Be Edified*”, 1982 г., стр. 337).

Всички свещени и свети неща трябва да бъдат открити и събрани заедно в тази последна и най-чудесна диспенсация. С Възстановяването на Евангелието, Църквата и свещеничеството на Исус Христос ние имаме най-невероятния запас от свещени неща в ръцете ни. Толкова голяма благословия е, че сме родени сега, във време и на места, където величествените благословии, за които миналите проци са мечтали и са се стремели, ще дойдат в живота ни. Не можем да сме небрежни или да ги оставим да отминат.

Вместо да се носите небрежно, нека имате живот на нарастваща точност в подчинение. Надявам се, че ще чувствате, ще се обличате и действате по начин, който показва благоговение и респект към светите неща, светите места и светите събития.

Молитвата ми е чувството за святото да поръси душата ви като небесна роса. Нека ви доведе по-близо до Исус Христос, Който умря, беше възкресен, Който живее и Който е вашият Изкупител. Нека Той ви направи толкова свети, колкото свят е Той, за да можете да седнете в царството Му и да не излезете повече оттам (вж. Алма 7:25). В името на Исус Христос, амин.